

ହୋଇ କୀଟ କରି ଥକୁ ଦେବତା ଗନ୍ଧବର୍ ଥକୁ
 ନାହିଁ ମହେ ଯୋର ପରାକର
 ହେବ ଦେଖ ମୁଲାଚନ୍ଦ୍ର ଆୟାର ଫୁଲିକ ପାଳି
 ଦେଖିଯେ କୁରାୟେ ତୟ ଯେ ।
 ଯାହାର ଥାକୁ ଏଥାର ମନେ ଲାଗୁ ଯେଇ କଥା
 କର ଚିତ୍ର ଯେଇ ଅଭିନାଶ କଟିଲା ଚିତ୍ର
 ନତୁରା ଜପାଯ ଗିଯା ତାଇଯେ ଦେହ ପାଠିଯାଇ
 କି କରିବେ ଆମି ଯୋର ପାସ ।
 ତୀଯା ହିତିମିତ୍ରର କଥା ବିଲମ୍ବ ଦେଖିଯାଇଛା
 ହିତିମ ହଇଲ କୋଣି ମନ କଟିଲା ଚିତ୍ର
 ଅଭି ତୁଳିଯ ଯୁଦ୍ଧ ଯୁଗାନ୍ତର ମହ ବତ୍ତା
 ଆଇମେ ଘୋର କରିଯେ ଗର୍ଜନ ।
 ଦେଖି ଯହା ତୁଳିରା କୁନ୍ତ ହୈଲା ନିଶ୍ଚାତରୀ
 କନ୍ଧରଙ୍ଗେ କହେ ବୁଝୋଇଲୁ

ହେବ ଦେଖୁ ଶେର ଭ୍ରାତା ଘେନ ଯୋର ମହାବାତ
 ଆଇମେ ଦୁରଳ୍ଲ କୋବି ତରେ ।
 ନାହିଁୟ ନିଷ୍ଠୁର କୁର ଶାଇଲ ଅନେକ ନର
 ଦେଖିଯାଇଁ ଯୋର ବିଦ୍ୟାମାନ
 ବିଲମ୍ବ ନା କୁର ତୁମ୍ଭି ବିଶେଷେ ରାଙ୍ଗମଞ୍ଚମ୍ଭାଗ
 ଯାଇବି ଅସିବୁ ବଲବାନ ।
 କିଲମ୍ବ ନା କୁର ପୁନ୍ତୁ ଆଜା ଯୋରେ ଦେହ ତୁ
 ପୂଞ୍ଜେ କୁରି ଲଇ ମାତ୍ରକାରେ
 ଓଡ଼ିର ପରନ ଭରେ ଯଥୀ ବଲ ତଥାକାରେ
 ଲୈଲା ଯାବ ନିଯିଷ ଭିତ୍ତରେ ।
 ହିତିମ୍ବେ ଦେଖିଯେ କଣ୍ଠ ହିତିମ୍ବିର ଦେଖି ବ୍ୟାଗ୍ନ
 ଇଃସି ବଲେ ଯକ୍ତ ନନ୍ଦନ
 ହିର ହୁ ମୁଦନୀ ଭର ତୁଇ କୁରିମ କେନି
 ବମି ଦେଖ କୌତୁକ ଏହନ୍ତ ।

ଜୀମୁଣ୍ଡ ତୋରୀର ଭାଇ ମୁହନ୍ତେକେ ଯୋର ଠୀଇ
 ପୁଣି ଦିବେ ପତନ ମରାନ
 ଏହି ମାତ୍ର ହବେ ତୋକେ ଯଜିରି ଭାଇଯେର ଶୋକେ
 ଟିହାଁ ସହି ନାହିଁ ଦେଖି ଆନ ।
 ଭାରତ ସଞ୍ଚିତ ରମ ଶୁବନେତେ ପୁଣା ଘଣ
 ଶୁଭାଶୁଭ ପରମ ପବିତ୍ର
 କୁଳିର କୁଳୁମ ନାଶ ବିରଚିଲ କାଶୀଦୀନ
 ଆଦିପଂବେଦ ପାଞ୍ଚବ ଚରିତ୍ର ।

ଭୀଯ ହିତିମୁଣ୍ଡ ହୟ କୁଥୋନକୁଥିନ
 ଦୂରେ ଥାଙ୍କି ହିତିମୁ କରଯେ ନିରୀକ୍ଷନ ।
 ବୁନି ଆଜେ ହିତିମୁ ଭୀମେର ବାଯ ଭିତ୍ତେ
 ଭୁବନ ଯୋହନ କଥି ଦିଦ୍ୟୁତ ଦୁଚିତେ ।

କରି ବେତ୍ତିଯା ଦିବ୍ୟ କୁମୁଦେର ଯାନେ
 ଯାନିକୁ ପୁରୀନ ଯୋତି ହୋଇ ତୋର ଗିଲେ ।
 ସମତ ଭୂଷନ ଦିବ୍ୟ ନୃତ୍ୟ କରିଲ
 ମୂର୍ଗ ବିଦ୍ୟା ଦିରି ଯୋହେ ନବୀନ ଜୋବନ ।
 ପ୍ରିୟ ଭୋବେ ଯେନ ପତି ପତ୍ନୀ ରୁଥା କହେ
 ଦେଖିଯା ହିତିମୁହଁ କୋବି ପାଶ ଅତିଶ୍ୟେ ।
 ଭଗ୍ନି ପୁତି ତାଣୁ ଦିଯା ବଲଯେ ହିତିମୁହଁ
 ଏହି ହେତୁ ଏତକବ ତୋଶାର ବିଲମ୍ବ ।
 ଶିକ୍ଷ ତୋର ଜୀବନ କୁଳେର କଳକିନୀ
 ମାନୁଷ ଭାତୋର ଲୋତ କରିଲି ଧାପିନୀ ।
 ଯୋର କୋବି ତୋଶାର ହେଲ ପାଞ୍ଚରନ
 ଯୋର ଭକ୍ଷ ବିଘ୍ନତୋ କରିଲି ତେବୋରନ ।
 ଏହି ହେତୁ ଆମୋ ତୋରେ କରିବ ମୁହଁହାର
 ପଞ୍ଚାତ ଏ ମର ଜନେ କରି ଛାଡ଼ ଧାର ।

ପୁଅ ବଳି ଚଲିଲ ହିତିମ୍ବା ଯାରିବାରେ
 ନୟନ ଲୋହିତ ଦକ୍ଷ କୁତ୍ତ ଯତ କରେ ।
 ଭୀମ ବଳେ ରାଜୁମାର ବଦନେ ଲାଜ ନାହିଁ
 ଯୁଗ୍ମ ଡାଙ୍ଗୁ ପାଠାଇଲି ଯାନୁଷେର ଠୀଇ ।
 ଆଖିନି ପାଠାଇଲି ତେବେଣୀ ଆଇଲ ଏଥାଯ୍
 ଯଦନେର ବମ ହୈଯା ଭଜିଲ ଆସ୍ତାଯ୍ ।
 କ୍ରମ ପଡ଼ୁ ଆସାର ହେଲ ତୋର ମୁମ୍ବା
 ଯୋର ବିଦ୍ୟାମାନେ ଦୂଷ୍ଟ ବଲିମ ଦୂର୍ଭୀଷା ।
 ଯାରିବାରେ ଢାଇ ଆର କୁରିମ ଅହକ୍ଷାର
 ଅହକ୍ଷାନେ ପାଠାଇବ ଯମେର ହୟାର ।
 ମାତ୍ର ତାଇ ଶୁଇଯା ନିଦ୍ରାଯ ଯେ ବିଭୋଲ
 ନିଦ୍ରା ଭନ୍ଦ ହେବେକୁ ନା କୁରିମ ଗୋଲ ।
 ଭୀମେର ବଢନେତ ରାଜୁମ ନାହିଁ ଥିଲେ
 ଓର୍ଧିଶ ହିତିମ୍ବାକେ ଘୁସ ଯାରିବାରେ ।

ହମିଯା କୁନ୍ତିର ପୁଣ୍ୟ ଦୁଇ ହାତେ ସିଙ୍ଗେ
 ଏଣୁ ଟାନେ ଲୈଲ ଅଛି ବିନ୍ଦୁକୁ ଅଛିରେ ।
 ଯହାବଳ ଯାଙ୍କମ ଆଖିନ ହାତେ ହାତି
 ବୃକ୍ଷାଦରେ ସିରିଲେଖ ଫରିଯା ଆହାତି ।
 ବାସୁର ନନ୍ଦନ ଭୀମ ଅତିଭୟକ୍ଷିର
 ପରମ ଆନନ୍ଦ ଧାର ପାଇଲେ ମୟର ।
 ମତ ଶୁଣି ପୁତି ଯେନ କୁନ୍ଦୁ ଶ୍ରମିରେ
 ପୁନର ପି ଟାନିଯା ଲଇଲ କୁତ ଦୂରେ ।
 ଦୁଇ ଜନେ ଟାନାଟାନି ସିରି ଭୁକ୍ତେ ଭୁକ୍ତେ
 ମୁଣ୍ଡ ଟାନାଟାନି ଯେନ କରେ ଗଜଗଜେ ।
 ଦୁଇ ଯେଷ ଯେନ ଯୁଣେ ତାତୋତାତି ।
 ମୟନେ ତିଶ୍ୱାସ ଜାତେ ଦକ୍ଷ କୃତମତି ।
 ଦୁଇ ଶକ୍ତ ମିଠ ଯେନ କରେ ମିଠାଦ
 ଯେଘେର ତିଶ୍ୱନ ଯେନ କରିଯେ ଆହାଦ ।

दोहाकार आम्हालने भाजे वृक्षीं
 पलाय कानन वासि तेजिया कानन ।
 कानने पुर्ण शब्द दोहार गर्जने
 निरु उर्म हइया ओठिन ७५ अने ।
 वसियाचे हितिस्वा निन्दित विद्याविरी
 देखिया विश्वित हैल भोजेर कुमारी ।
 आळचर्या देखिया कुण्डि ओठि शीघ्र गति
 घटुताषे जिजामिला हितिस्वार पुति ।
 के तुग्य कोपाय हैते आईला तुग्य एथ
 अप्परी नागिनी किंवा वनर देवता ।
 हितिस्वा पुराय करि कुण्डि पुति वले
 आति राशमी निवसि एह मैले ।
 एह वन निवार्मि हितिस्व निश्चाचर
 यह योद्धा वीर मे आशारु सहेदर ।

ପଞ୍ଚମୁଦ୍ର ମହ ତୋଯା ଦିନି ଲଇବାରେ
 ଭାଇ ଯୋରେ ପାଠାଇଯା ଦିଲ ଏଥାକାରେ ।
 ତୋଯାର ଉନୟ ଦିଖି ପରମ ମୁଦ୍ରରେ
 ଶାମେ ରମ ହୈଯା ଆଗି ଭଜିଲ ତାହାରେ ।
 ବିଳମ୍ବ ଦେଖିଯା ଯୋର ଆଇଲ ତବେ ଭୂତେ
 ତବ ପୁଅମହ ଯୁଦ୍ଧ ଦେଖି ମାଫାତେ !
 ହିତିମୁହାର ମୁଦ୍ର ଶୁଣି ଏତେକ ଓଡ଼ିର
 ତାରି ଭାଇ ଡୀଏ ମାନେ ଢଲିଲ ମନୁର ।
 ଭୀମ ହିତିମୁହର ସୁନ୍ଦର ନା ଯାଏ ବର୍ଣ୍ଣା
 ପୁଣିଲ ପଥରତ ପୁଅ ଦେଖି ଦୁଇ ଜନା ।
 ଯୁଦ୍ଧ ଦୁଲି ଆମନ ଦୋହାର କୁଳେଦର
 କୁହାଟିତେ ଆଛାଦିଲ ଯେନ ଶିରିବର ।
 ଦୁଇ ଭୀତେ ଦୋହାକାରେ ଟାନେ ଦୁଇଜନେ
 ନିଶ୍ଚାମ ପରନ ଦ୍ୱାରେ ଓଡ଼ି ତୁଳାବେ ।

ତାଙ୍କ ଦିନୀ ଘୁଷିଛିଲେ ବନ୍ଦିଲ ରଚନ
 ରାଜ୍ଞିମେରେ ଭୟ ଭାଇ ନା କରିଛି ଯନ ।
 ତୋଯା ମହ ରାଜ୍ଞିମେର ହୈୟାଜେ ବିବାଦ
 ନିଜୀୟ ଜିଲ୍ଲାୟ ଏତ ନା ଜାନି ପୁଣ୍ୟାଦ ।
 ଅତେ ଶିଳି ରାଜ୍ଞିମେରେ କରିବ ମହାରାଜ
 ଏତ ଶୁଣି ବଳେ ତୀର ପବନ କୁମାର ।
 କି କାରନେ ମୂଳ୍ୟ କରଇ ଯହାର୍ଥ
 ଏଇକଳେ ବିନାଶିବ ରାଜ୍ଞିମ ଦୁର୍ଗା ।
 ପଥିକ ଲୋକେର ପ୍ରାୟ ଦେଖେ ଦାଣୀଇସା
 ଏତ ବଳି ଦିଲି ଲାକ୍ଷ.ଭୁଜ ପର୍ମାରିଯା ।
 ଆଜୁତ ବାଲୁଲି ବଥ କରିଲ ବିକମ୍ଭ
 ରାଜ୍ଞିମେର ଘୁମ୍ବୁ ବଥ ପାଇଲେ ପରିଶୁଶ୍ରେଷ୍ଠ ।
 ବିଶୁଶ୍ରେଷ୍ଠକରହ ତୁମି ହେୟୋତ ଅନୁରେ
 ଆମି ବିନାଶିଯେ ଜାଇ ଦୃଷ୍ଟ ନିଶ୍ଚାତରେ ।

अर्जुन रथने भीम अस्ति कुपिल
 चुले विरि हितिम्बुरे झमोते प्रेलिल ।
 चड़ आर ढापंड मुक्तिक पदाघात
 पक्षरं छरि तारे छरिल निपात ।
 मद्य देशे भास्त्रिया छरिल दूषेषान
 देष्टिल लैयां सर भाट् विद्यमान ।
 इरमिते आलिन न पक्षमहादर
 पुम०-शिल भाट् सर वीर वृक्षोदर ।
 अर्जुन बलिल उवे ठाहि युविष्टरे
 एइत निकटे गाँधि आजे कुत दृर ।
 एই सर मराठार पाइवे कोन जाने
 लोक मुखे वार्ता पाव दुकु दुर्योदीन ।
 तेकारने कुनेकु रहिते ना जुलाय
 शित्रु चन अन्य मान डेज़िया एण्य ।

ଏତ ସଲି ଚଲିଲ ପାଞ୍ଚବ ପକ୍ଷଜନ
 ଯାତୋ ମହ ଶୀଘ୍ର ଗାତି କୁରିଲ ଗମନ ।
 ହିତିମ୍ବୁ ଚଲିଲ ତବେ କୁଣ୍ଡିର ମଂହତି
 ହିତିମ୍ବୁ ଦେଖିଯା କୋବେ ବଳୟ ମାରତି ।
 ମହଜେ ରୋକୁମ ଜାତି ନାନା ମାଝୀ ଦିରେ
 ଦିରିଯା ଯୋହିନୀ ବେଶ ଭାଣେ ମଜାକୁରେ ।
 ଆପନ ମୁଡାର କୁ ଛାଡ଼ିତେ ନା ପାରେ
 ମୟୟ ପାଇଲେ ଆମା ପାରେ ଯାଇବାରେ ।
 ମହଜେ ଭୁତୁର ଦୈତ୍ୟ ମାଧ୍ୟିବାର ଘନେ
 ତାମ୍ଭାର ମଂହାତ ଏ ଚଲିଲ ତେକ୍ଷାରନେ ।
 ଏକ କୁଠା ବୁରୈ ତୋରେ ଭୁତୁର ମଂହତି
 ତ ବୁନ୍ଦ ଯାଇବାରେ ଯାଏ ମହାଯତି ।

युशिष्ठिर बले भीय नहे विमाठार
 अदवीज स्त्रीजाति क्षेत्र कृतिवेस म० हार ।
 महा बल हितिमूर्त्र कृतिले म० हार
 तोमा वर्षिवारे शक्ति कि आजे इहार ।
 युशिष्ठिर बठने रहिल तृष्णाद्वार
 हितिमूर्ति पात्रिन गिया कुत्रि ददुल ।
 कौश्यमनवाक्य योर सत्य अस्त्रिकार
 तोमाँ बहि उक्त योरि पाति ना आर ।
 तोमाघ ये ना कृहिव पुपंक बठन
 स्त्रीलोकेर मर्य पात्रा जानह आपने ।
 कौश्यवस्म हैयाँ आगि अजान इहेनु
 आनेन कुलेर विमुक्तुत्तागि कैनु ।
 मर तेजि मर्जिलाँग तोमार नसुत्त
 एकने अनाथ आगि इहेल मरावे ।

ମରନୀଗିତରେ କୋବି ନା ହୟ ଓଚିତ
 ଆପନି କୁରଇ ଦୟା ଦେଖିଯା ଦୁଃଖିତ ।
 ମଦ୍ଦାଇ ମସିବ ଆଶି ତୋଷାର ଛରାନେ
 ସଥ ଶକ୍ତିତେ ମୁଖୀ ଓଜ୍ଜ୍ଵାଲିବ ବନେ ।
 ଆଜୀ କୁର ବୃକ୍ଷୋଦର ଭଜିଯେ ତୋଷାରେ
 ନହିଲେ ତେଜିବ ପୁଣି ତୋଷାର ଗୋଚରେ ।
 କୃତାଙ୍କୁଳି କୁରି ଆଜି କୁରିଛି ବିନୟ
 ନହିଲେ ଅତିଷ୍ଠ ବଡ଼ ହେବ ନିଶ୍ଚୟ ।
 ହିତିମୂଳ ଏତେକ ପଦି ବଲିଲ ବଢନ
 ଦୟାରମାଗିଦ କୁତ୍ତ ଦିର୍ଯ୍ୟର ନନ୍ଦନ ।
 ମତ୍ୟ ରଳେ ତ୍ରିତ୍ରିମୂଳ ନାହିକ ଇଥେ ଆନ
 ମଦନ ନଇଲେ ଜନେ କୁରି ଢାହି ତ୍ରାନ ।
 ତଳ ଯାଇ ତ୍ରିମୂଳ ଲଇଶା ବୃକ୍ଷୋଦର
 ମୁଖେ କୁର କୁକୋ ବନେବ ତିତର ।

भुनरपि आशा मत्ता निरुद्गे शिलिदे
 आपनारु सत्य वाक्य कुतु ना लक्ष्मि वे ।
 विष्णुर पाइया आज्ञा अति हस्त मन
 शीघ्र लैया हितिस्तु ठिल उत्क्षन ।
 शुभा पथो इया ठिल निशाचरी
 नाना बने ओंपंदने भूम्य शीड़ा करि ।
 यथा मन करे उथा याए मृश्वर्तके
 नदनदी महा शिरि भूम्ये को क्षेत्र ।
 नित्य नित्य अन्य वेश वित्ते आपाम्
 हेतमते वश दिन कीड़ा विशु ।
 कुत दिने क्षुद्रयोगे हइल गत्तुरुषी
 भयक्षिर शुर्ति पूष्टि हइल ओंपति ।
 जना याँत्रे युवक हइल महाबीर
 यक्ष रक्ष शुश्रा शुद्रे विन्दु शरीर ।

विविदी बरन कुठ दृष्ट मूलकार
 प्रट्टि कुठ नाम भूइल भीमेर कुमार ।
 यहाँ बलवान हैल हितम्बा नमन
 इन्द्रेर एकग्नि हेतु विविदी भाजन ।
 उबे शाक पूष्ट्र दोँह युक्ति करिया
 कृताङ्गलि ऐला दे ह दण्ड दैश्या ।
 आजा कर पार धोर आपन आलय
 भूरिले आसि एই कहिल निष्ठ्या ।
 आजा पाइया भाये पूष्ट्र करिल गम्भ
 ओउर दिल्लि गेला आपन भूरन ।
 उबेह नीलो छले महिति अननी
 एक हाने तिरासये एकत्र अवनी ।
 शिविन बहुल शोड़े शिरे जटा भार
 अधीय बाहुन कोपीय उपम्बी आकार

पृथि लोक अल देखि लुकायेत वने
 शीमु गति घान कोपा केह नाहि आने।
 ह्रिंगर्त पक्षाल मङ्गमादिकृ घउ देश
 आरु घउ वर राजा लङ्गिल विशेष।
 हेन याते भुये वने पाणु पुण्यगीन
 आठम्बिते आइल उथा यास उपोहिन;
 यास देखि कुडिदेवी पुण्येर महिते
 कृताङ्गलि पुनर्मिला दाँडाइ अग्रेते।
 यासेर मास्काते कुडि कुटैन कन्दन
 वर बिलानिया देवी बलये बंडा।
 निवर्त्तिया यास देव बले किजु दानी
 आमारे कि बल इहा मव आमि आनि;
 अदिम्य करिल दुउरांक पुण्यगीन
 अनेक शंकिटेते भुमिन दुजदन।

यत्त हैल आगोचर नाहिकु आमायु
 डेणारने देखिवारे आइलाय एथाय।
 दृष्टि नः डाविह रवी द्विर रुह मन
 अठिरे हडिवे उर दृष्टि विमोचन।
 उर पुणीन ओन ना जानह तुमि
 मोर आगोचर नाह मर आमि जानि।
 दिशा वले वाथ वले जिनिवे मकुल
 विडव रुद्रिवा मागिराङ्कु भूषणल !
 एपने पे बनि आमि शुन मावदीने
 वथ दृष्टि पाइले वथ तुमिला कौनिने।
 निकटे नाहु एहे वामठकु नाय
 करांदन रुहि उथा रुह विशुय।
 ओसु नासे एडोने पंकु छय जाने
 जावत खाविवे उथा आमि यत्त दिने।

ଏତ ସଲି ଯାମ ମାତେ ଲାଇଯା ମହିତି
 ନଗରେ ବୁଝନ ଗ୍ରହେ ଦିଲେନ ସମତି ।
 ବୁଝନେର ଗ୍ରହେତେ ରହିଲ ଛୟ ଜନ
 ଅହର୍ଦ୍ୟାନ ହୈଯା ଗୋଲା ଯାମ ଉପୋଦିନ ।
 ପୁନ୍ୟ କୃଥା ତାରତେର ଅଶ୍ରୁ ମରୀନ
 କାଶ୍ଚି ଦାସ କୁହେ ଇହା ଶୁଣେ ପୁନ୍ୟବାନ ।

ଆଜୀତେ ବୁଝନ ଗ୍ରହେ ପାଞ୍ଚ ପରିଗନ ।
 ନଗିରୁ ଭୁଯାଯେ ନିତ୍ୟ ଡିଙ୍କାର କାର ।
 ଡିଙ୍କା କରି ଆମି ମାତେ ଦିନ ଅହର୍ଦ୍ୟାନ
 ଯେ କିଛୁ ପାଇଁନ ଦେନ ଜନନୀର ମୁଖ ।
 ଜନନୀ ରଜନ କରି ପରିବେମନ କରେ
 ଅଛେକ ଯୌଠିଯା ଦେନ ବୀର ବୂହୋଦିରେ ।

शात्रा मह आश्वदीना ठारि महोदये
 उथापिह तृष्ण नहे वीर दृक्षोदये ।
 हेत याते विषु गृहे वष्टे वश क्षेष
 तिक्षु कृति आने । ॥ दुश्चनेर वर्णे ।
 एक दिन गृहेते रुहिणा दृक्षोदय
 भिक्षाते गोलेन आर ठारि महोदय ।
 आठमिते विषु गृहे महा शंख शुनि
 दिलापि कृतिया कान्दे दुश्चन दुश्चनी ।
 कृतन हृदय कुण्डि महिते नारिल
 जीमेते निरुप्ते ताकि कृहिते नागिल ।
 एत दिन विषु गृहे आजिये अजाते
 शरय माहिया विषु कृतिल विपत्ते ।
 अपन उपर्युक्त मह इष्ट दुश्चन
 आवश्य विनाते तारे ओषधारी जन ।

ओंकारी अनेन माहोप्य नाहि करेन
 पंत्रलोक पांप हय आश मंमारेन ।
 भीम वले शाता लुमि जिजास बुङ्काने
 मोरु शक्ति हइले दुःख करिव तारने ।
 भीम्यरु आश्वास पाईये गोल कुन्तिदेवी
 वंसकु बक्षने पेन दीयेतु शुरवि ।
 बुङ्कानेरु घरे कुन्ति करिल गिमन
 देपिल रांकुल हईया कौदये बुङ्कान ।
 बुङ्कानी ढाहिया द्विज वलघे ओउरेन
 एই हेतु पूर्वेरु कुठ बलिनु तोषारेन ।
 याङ्कमेरु ओंपद्म येइ देशे हय
 मेदेशे वमति कुठु ओठित ना हय ।
 निता शाता स्वेहे मोरु लक्ष्मीले बठन
 ताहार ओठित दुःख पाईले एपन

କି କରିବ ଓପାଇଁ ନା ଦେଖିଯେ ଇହାର
 କୋନ ବୁଦ୍ଧି କରିବ ନା ଦେଖି ପୁତିକାଳ
 ତୁ ଶିଖ ବିମ୍ବନୀତ୍ବୀ ହେତୁ ଆମାର ଗୃହିନୀ
 ମର୍ଦ୍ଦ ବିମ୍ବ ବିଶାରଦ ମୁଖ ପୁରୀଯିନୀ ।
 ବିଶେଷ ବାଲକ ପୁଅ ଆଜାଧେ ତୋମାର
 ତୋମା ବିନେ ଯୁଥର୍ତ୍ତେର ନା ଜିଯେ କୁଶାର ।
 ଅବନୋର ପ୍ରାୟ ଦୂଷପ ହବ ତୋମା ବିନେ
 ତୋମା ବିନୋ ହବ ଯୋରା ଜିନ୍ଦଗି ଯରନେ ।
 ଆପନ ରାଖିଯା ତୋମା ଦିବ ରାଙ୍କମେଡ଼େ
 ଅନ୍ତରେ ହାବ ଆମା ମନ୍ଦମାର ଭିତରେ ।
 ସୁଧାର କଲ ଏହି କୁତ୍ତା ମୁଦନୀ
 କଲାରେ ରାଙ୍କମେ ଦ୍ଵିଲେ କୁପଣୀ କାହିନୀ ।
 କୁତ୍ତା ଅନ୍ତରେ ହଲେ ପିତ୍ତ ଲୋକେ କୁରେ ଆଶୀ
 ରାଜ କୈନେ ଅଧାରୀନ ହୁନ୍ତ ମୁର୍ମ ବାସ ।

इहाँ लैया दिव आयि रांकम उक्कने
 शिक्षा आँरु उवे किणीप जीवने ।
 अपनें पाइव आयि रांकमेर माँने
 एत बलि नांदे द्विज मजल नयने ।
 ब्रांकनी बलेन पूँछु केन दृश्य भाव
 रुक्षा इवे हेतु बलि आयि उथा पाव ।
 दैवे मह मृता इव तोमार मरने
 अनाप्त इवे रुत्या पूर्ण दूइ अने ।
 उवे कुदाचित घदि ब्रांशि व जीवन
 योर शंकि दूइ शिशु इवे पाँलन ।
 तोमा विने अनाप्त इव तिन जाटे
 अनाप्तेर दश कुक्ष हवे दिनदिने ।
 दानिष्ठु देखिया उवे आकुलित जन
 एই रुत्या वरिवेक दिया किञ्चु दीन ।

अल्पकाले एই पूर्ण इवेकु भिक्षुल
 कुलदीपा बेदहीन हइवे युक्तप ।
 विनिष्ठ दूर्मुख लोक रामे योहि हैया
 योरे आकृष्णवे ठिक्का अनाप देखिया ।
 विविदि दूर्गति इव तोशार विहने
 तोशारे उचित नहे याइते तेकारने ।
 मनुषि रामने विभा करिये संसार
 रुत्या पूर्ण दूर्गुठिहैयाजे ते यार ।
 रुत्यादान रुद्र आर पत्तार दालके
 पूनः रिलः करि गृह कर एই कर्पे ।
 आया विनु पूनः गृह इव आरवार
 तोशार विहने मर्वलहवे छारथार ।
 आया व परमादीपा मामीर मेवन
 मामीरिने अकारन नारीर जीवन ।

अक्षिटे तांरये म्हाशी दिया आनंदाके
 झुँझये आक्षय मृग यश हइ लोके ।
 उप जन घज बुत नाना विस दान
 म्हाशी अनुगात नहे शंताते मरात ।
 मवर विमा आजे इपे गांग्रेड विहित
 राक्षसमेर ठांडी आग्नि याइर निक्षित ।
 ब्राह्मणी प्रतेक यदि बलिल ओउर
 गले दिरि ओठश्वरे कान्दे द्विजवर ।
 म्हाशीर कन्दन देखि कान्दये ब्राह्मणी
 मावापेड कन्दन देखि बले कन्दा नामनि ।
 अनापे पुष्प दोहे कान्द कि कायने
 कन्दन मम्बर शुन योर निरदत्ते ।
 राक्षसमेर ठांडी यदि जननी याइर
 जननी विछुदे एहे बालक मरिव ।

କିମ୍ବାନ ଯାଦ ଆର ହବ କୁଳକୟ
 ତକାରନେ ଯାଏସେ ଯାଇତେ ବିଦିନୟ ।
 ଜନ୍ମ ହେଲେ କୁଳକୟର ଅବଶ୍ୟ ତାଗି କରି
 ବିଦିର ମୃଜନ ଇହା ଘଣ୍ଡିତେ ନା ପାରି ।
 ଦୈଵେତେ ଆଯାରେ ପିତା ଅନ୍ୟ ଦିବେ ଦୀନ
 ଫକ୍ରନେ ରାକ୍ଷସେ ଦିଯା ଦେଇଛେ ହେଯୋ ତ୍ରାନ !
 ଆୟା ହେତ କୁତ ହବେ ତୋଯଙ୍କା ଥାହିଲେ
 ତକାରନେ ଯୋରେ ଦିଯା ବକ୍ଷ କୁତୁହଲେ ।
 ଯୋର ପୁଣ୍ୟ ହେଲେ ମେହି ତାରିବେ ପଞ୍ଚାତେ
 ମଂଦ୍ରାତ ତାରିଯେ ଆଯି ଯାଇବ ନିଶ୍ଚିତେ ।
 ଏତେକ ଶୁଣି । କାଁଦେ ବୁକ୍କନ ବୁକ୍କନୀ
 ଜନ୍ମ ଜନ୍ମ ଲାଗଲି କାନ୍ଦେ ଓହୁନି ।
 ତା ପୁଣ୍ୟ ତିନେର କନ୍ଦନ
 କହୁ କହୁ ଦିଯା କହୁ ମତା ନିରାରନ ।

ହାତେ ଏକ ତୃତୀୟା ବଳେ ମେଇ ଶିଖୁ
 ରାଙ୍ଗମେର ଭୟ ତୋରୁ ନା କରିମ କିଛୁ ?
 ରାଙ୍ଗମେ ଶାରିବ ଏହି ବାଜୁ ପୁଷ୍ଟାରେ
 କୋଥା ଆଜେ ରାଙ୍ଗମ ଦେଖାଯେ ଦେହ ଯୋରେ
 ବାଜକେବଳ ସଚନ ଶୁଣିଶୁ ତିନ ଜନ
 ହାସିତେ ଲାଗିଲେ ତାରା ତେଜିଶା ଫନ୍ଦନ ।
 ଫନ୍ଦନ ନିବତ୍ତ ଦେଖି ତୋଜେର ନନ୍ଦିନୀ
 ଦୁଃଖରେ ଠାହିଶା ବଳେ ମରକନ ବାଜି ।
 ମୃତେର ଓରେ ଯେବେ ମୁଦ୍ରା ବରିଷନ
 ଜିଜୀମିଳ କୁଳିଦେବୀ ମୁଦ୍ରା ସଚନ ।
 କି କାହାରେ ଫନ୍ଦନ କରିଛ ତିନ ଜନେ
 ଆନିଲେ ହୈଲେ ମାଦୀ କରିବ-ଯୋଚନେ ।
 ଦ୍ଵିତୀୟ ଏହି ହେତୁ କରିଯେ ଫନ୍ଦନ
 ଯନୁଯେଇ ଶାକ୍ତି ତାହି କରିବେ ଯୋଚନ ।

एहितो नगारे आजे वह निश्चाचर
 लक्ष्मीदुरांत मेहि राज्येर भित्र ।
 यक्ष दक्ष पूत ब्रह्म परचक उय
 तार भूजवल इथे नाहिक मंश्य ।
 नगारेर मदीय इथे आजे यतनर
 राक्षसेते निर्य करिल एहि कर ।
 पात्रमपिक्षक अन्न सूट पूरिया
 एकनर बलिदेह यहिष करिया ।
 एहिकर हिना अनं नाहिक ताहिर
 वधकाले योर प्रुति हर्यजे करार ।
 एहिकरे बलि नाहि देह येहे जन
 सूटम सहतार करये भक्षन ।

आजि तार पंक्तुक हइल मोर घारे
 कि कुरिव कि हइव दाळा नाहि मरे ।
 एहे भार्या कृत्या पुण्य आचि ठाड़ि जना
 क्वारेदिव बलिदान कुरुक्षि भाव
 मनुष्य किनिया दिव नाहि हेत विने
 अुहूद कुट्टमु तारे नाहि हेतजने ।
 काँर माया डेशागिते तारे कोनजने
 मते मेलि यावो कृमो ये थाके लिपने
 द्रुक्षनेर एउक कातर दाळा शुनि
 मदय छदये बले भाजेर नन्दी ।
 भय डेज द्विजवर ना कुर फन
 मकुटम्हे यावे हेत द्रुक्षम मदन ।
 पंक्तुपुण्य आचे मोर शुर्तीहे वाक्षन
 एक पुण्य दिव आमि डोयार कौडन ।

वर्णिल डाँन कुहिले बिठार
 प्रतिपि द्रुक्षन आजे आशुषे आमार ।
 आपनारु पाखेतु करिव एकम्
 लोके अममुव इव यजिवक दीमा ।
 आआदिया द्विजे रांगि बेदे हेनकहे
 आआवटि हय एই उचित ना हये ।
 अजाने द्रुक्षन बटे नाहि प्रतिकार
 कूलेते करिव हेन रुम्म दुराचार ।
 कुन्ति बले यडेकु कहिला द्विजमनि
 योरु अगोठर नहे मरु आमि यानि ।
 लोकेर बेदता योरु ना महे पराने
 विशेष द्रुक्षन दृष्टि महिव केमने ।
 द्विज बले हेन बाँक्य ना बलिह योरे
 अस्ति अजिव आरु दंत दिनेर उहे ।

ନିଃଶ୍ଵରେ ବଲେନ ଶୁତହ ଦିଜଦର
 ଯୋର ପୁଣ୍ୟାନ ଦେଖ ଯହା ବଲଦିର
 ରାକ୍ଷସ ଥାଇବେ ହେତ ତା କରିଛ ତାନେ
 ରାକ୍ଷସ ମଂହାର କୈଳ ଯୋର ବିଦ୍ୟାଯାନେ ।
 ବେଦବିଦ୍ୟା ବୁଦ୍ଧିବଳେ ଯୋର ପୁଣ୍ୟାନେ
 ପୃଥିବୀତେ ନାହିକ ଜିନିତେ କୋନଜାନେ ।
 ଶତପୁଣ୍ୟ ଥାକିଲେ କୁ ପୁଣ୍ୟ ଅନାଦର
 ଭୟତେଜି ଅତୀ ବଲି କୁରହ ମନ୍ତ୍ର ।
 କୁଣ୍ଡିର ଅନ୍ତ ହୈଲ ଶୁନିଯା ବଢନ
 ମୃତ୍ୟୁ ଶରୀରେ ଯେତ ପୃତିଲ ଜୀବନ ।
 ଦିଜେ ମଦେକରି କୁଣ୍ଡି କରିଲ୍ୟ ଗୀଯନ୍
 ବୁକୋଦରେ ଆତାଇଲ ମରବିବରନ ।
 ଯାଯେଇ ବଢନେ ଭୀମ କୈଳ ଅନ୍ତିମାର
 ହରିଷେ ଦୁର୍କଳ ଗେଲ ଗୁହେ ଆପନାଯ ।

କୁର୍ମପୁନି ଆଇଲା ତବେ ତାଇ ଢାରିଜନ
 ବାହୀର ସୁନିଲା ମରୁଳ ବିବରନ ।
 ଗୁଣାତ୍ମେ ଦୀପର ପୁଣ୍ୟ ତାଙ୍କିଲେ ଯାଯେଇଁ
 ତିଜୀମିଲା କୋଥା ଓଦାମ ବୃକୋଦରେ ।
 ତାମାର ଅମାତ କିବା ଆପନ ଇଛା
 କାହାର ବୁଦ୍ଧିତେ ହେଲ କରିଲା ଓପାଇ ।
 କୁନ୍ତି ବଳେ ଆମାର ବଚନେ ଦୃକୋଦର
 ବିଶେଷ କୌଣସି ଆଜେ ଇଥେ ନାହି ଅନ୍ୟଶେ
 ବିଶେଷ ଦୁଃଖନ ଝଙ୍କା ପରମ ପୌରଷ ।
 ଏତ ଶୁଣି ଧୂରିଷ୍ଠର ଇଲୋ ହରିଷ
 କୁଣ୍ଠନ ବୁଦ୍ଧେ ହେଲ ଯାତ୍ରା କୈଲେ ଦୁଃଖମାହମ ।
 ଏନ ଦୁଃଖମ ନାହି ଶୁଣି ଇଲୋକେ
 ଯାତ୍ରା ହେଯେ ପୁଣ୍ୟ ଦେଯ ରାଜ୍ଞିମେର ମୁଖେ ।

पुण्येर तित्र पुण्य आजये विशेष
 अते पुनि राखियांजि याहार आशाम
 भिक्षा माणि पुनि राखि यथा माने वास
 पुन राजा पावलि याइ वले आर ।
 यार भुजवले तिदु ना याय कोरवे
 यार तेजे जोगृहे उद्धारिले मते ।
 कादेकरि लैल मता हित्तिमृक वन
 हित्तिमृ याविये कैल मतार रक्षन ।
 हेत पुण्य दिवे तुमि राक्षम उक्तने
 आशिमव जीव आर छिशेर काँडने ।
 गत्तविारी हइये इहा केह नाहि करे
 बेदे नाहिक नाहि मंसार तित्रे ।
 राजार दुहिता तुमि राजार यहिषी
 दूष्य पाइया इत बुद्धि हैले हेत वासि ।

कुण्ड बले पुर्खिर ना भाविह उधि
 मोर अग्नीचर नहे भीमेर पुडी ।
 अपुत हस्तिर बल दिये रुलेवरे
 भीमे पराजये हेन नाहिक मंसारे ।
 जमुकाले पराक्रम शुनह उहार
 पुमविया निते शक्ति नहिल आयार ।
 किछु यात्र तुलि पुन मेलाइनु उले
 गिरिश्चन्द्र चून हैल भीमेर आमाले ।
 दाकनावडेते तुमि देखिले आपने
 ठारि हस्ति भारतुना जृमि ठारिजने ।
 आयामह तोमा लैया आइल काँदेकरि
 हितिमां बरिल बने हितिमृ मंहारि ।
 भीम पराक्रम पुण्य आयि यानि भाले
 ग्रन्थम झंहार हरे भीम भुजवले ।

ଭାଗେ କୌଣ୍ଡି ଭାଗେ ତ୍ରାନ କୁହେ ଯେହେ ଜଳ
 ତାହାମୟ ପୁନ୍ୟ ବାପୁ ନା କୁରି ଗିବନ ।
 ବିଶେଷେ ଶୋ ବିପୁ ହେତୁ ଦିଲ ନିଜପୁନ୍ୟ
 ଆମେନାକେ ଦିଯା ହିଜେ କୁରିବେଳ ତ୍ରାନ ।
 ବାଜ୍ୟରଙ୍କା ହିଜରଙ୍କା ଆର ଏ ପୌରସ ।
 ହେନ କୁମେ କେନ ତୁମି ହଇଲେ ଦିଲମ ।
 ମାୟେର ପତେଳ ନିତ ଶୁନିଯା ବଢନ ।
 ବିନ୍ଦୁ ବଲି ବଲେ ବିର୍ମୟର ନନ୍ଦନ ।
 ପର ଦୂଃଖେ ଦୂଃଖି ତୁମି ଦୟା ମୁହଦୟ
 ତୋଯା ବିନେ ହେନ ଦୁନ୍ଦି ଆମେର କି ହୟ ।
 ପରପୁଣ୍ଡ ତ୍ରାନ କୁରି ନିଜପୁଣ୍ଡ ଦିଲେ
 ବ୍ରାହ୍ମନେରେ ପରଯଶକ୍ତିଟେ ରଙ୍ଗକୈଲେ ।
 ତୋଯାର ପୁନ୍ୟାତେ ମାତା ତାରିବ ବିନଦେ
 ବାରୁମ ଶୀରିବେ ଡୀଯ ତୋଯାର ପୁନ୍ୟାଦେ ।

ଆର ଏକ କୃଥା ମାତା କୁହ ହିଜବରେ
 ପ୍ରମଦ ପୁଚ୍ଛାର ଯେନ ନା ହୟ ଆନ୍ଦୋରେ ।
 ତବେ କୁଣ୍ଡି ମଦ ତଙ୍ଗ କୁହିଲ ପ୍ରାଞ୍ଚାନେ
 ସଲି ମଞ୍ଜୁ କୁରି ହିଜ ଦିଲ ତତଫନେ ।
 ନିଶାକାଳେ ବୃକ୍ଷାଦର ମରଟେ ଚର୍ଜିଯା
 ଯଥା ଦୈଶ୍ୟ ବନେ ବନୁ ଓତୁରିଲ ଗିଯା ।
 ରେରେ ବନ୍ଦୀ ନିଶାଚର ଆଇମ ମଞ୍ଜର
 ପ୍ରତ ସଲି ଅନ୍ନ ଧୀର୍ଯ୍ୟ ବୀରବୃକ୍ଷାଦର ।
 ନାମଦିରି ତାକେ ଏକ କୋବି ଧରହର
 କୁଳ ହୈଯା ଆଇମେ ଯେନ ପରବତ କିନ୍ତୁ ।
 ଯହାକ୍ଷାୟ ଯହାବେଶ ଯହାତୟକ୍ରିଯେ
 ଚଲିତେ ବିଦରେ କିନ୍ତି ଚରନେର ଭବେ ।
 ଅନ୍ନ ଧୀର୍ଯ୍ୟ ବୃକ୍ଷାଦର ଦେଖେ ବିଦ୍ୟମାନ
 କୋବି ଦୂଇ ଚକ୍ର ଯେନ ଅବନୀମସାନ ।

ଡାକ୍ ଦିଯା ବଲେ ବକୁ ଅରେ ଦୂଷ୍ଟଶତି
 ଯାନବ ହଇଯା କେନ କୁରିମ ଅନିତି ।
 ମଙ୍ଗୁଡୁମୁ ଦୁର୍କଳ ପାଇର ତୋରଦୋଷେ
 ଏତ ବଲି ନିଶ୍ଚାତର ବିରେ ଅତି ରୋଷେ ।
 ରାକ୍ଷସେର ସାକ୍ଷୀ ଭୀଷ ନା ଶୁନିଲ କାନେ
 ପୁଷ୍ଟଦିଯା ବାକୁର ଅନ୍ନ କୁରିଲ ତକ୍ଷନେ ।
 ଦେଖି କୋବି ନିଶ୍ଚାତର କୁରାୟ ଗର୍ଜନେ
 ଓଦ୍ଧ ବାହୁ କୁରିବାୟ ଅତି କୋତିମନେ ।
 ଦୁଇହାତେ ବଜୁମୟ ନୃତ୍ୟାତେ ପୁହାରେ
 ତଥାପି କ୍ରମେ ନାହି ବୀର ଦୁର୍କର୍ମେ ।
 ପୃଷ୍ଠ ଯେ ରାକ୍ଷସ ଯାରେ ହେଲାୟ ତାମହେ
 ନିଃଶକ୍ତାୟ ବମିଲା ବୀର ପାୟମାନ ପାଇୟେ
 ଦେଖିଯା ଅର୍ଥିକ କୋବି ହେଲ ନିଶ୍ଚାତର
 ସୂର୍ଯ୍ୟ ଓ ପଞ୍ଚଭିତ୍ରେ ହାନେ ଭୀମେର ଓପାରୁ ।

୩ ଅନ୍ତର୍ମୟ ହଁମେ ସୁକୋଦର
 ଶବ୍ଦରୁଚି କାନ୍ତିଯାଁ ଲଇଲ ଉକବର !
 ପୁନ୍ଥ ଯାହାକୁକୁ ଓପରିତିଳ ନିଶ୍ଚାତରେ
 ଉତ୍ସିଧା ଯାହିଲ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଭୀଷେର ଓପରେ ।
 ଭୋଜନାତେ ସୁକୋଦର କୈଳ ଆଚୟନ
 ଏକବୃକ୍ଷ ଓପରିତିଳ ଦୋର ଦରଶନ ।
 ସୁକ୍ରେ ଯୁଦ୍ଧ ହୈଲ ନା ଯାଁ କୁଥିଲେ
 କୁଠମ ହେଲ ସୂର୍ଯ୍ୟ ନା ରହିଲ ବନେ ।
 ଶିଳାବୃକ୍ଷି କରେ ଦୌହେ ଦୌହାର ଓପରେ
 ବାହେ ଯୁଦ୍ଧ ହୈଲି ଦେଖି ଭୟକ୍ଷିରେ ।
 ଯାହେ ସୁକ୍ରେ ଭୁଜେ ତାତି
 ସରାଦିବି କରି ଦୌହେ ଯାଁ ଗାଡ଼ାଗାଡ଼ି ।
 ପୁରୁତେ ହେଲ ଶୁଣ ଏକ ନିଶ୍ଚାତର
 ରୁକ୍ଷମେ ଦେଖିଲ ଦୀର କୁନ୍ତିର କୋତିର ।

ବାମହକ୍ଷେତ୍ର ଦୁଇତାନ୍ତ ମଧ୍ୟହକ୍ଷେତ୍ର ଶିର
 ବୁକେ ଜାନୁ ଦିଯା ଟାନେ କ୍ଷେତ୍ରର ବୀର ।
 ମଦ୍ୟୋଇ ତାଙ୍ଗିଯା କରିଲ ଦୁଇପାଇଁ
 ମହାଶୈଖ କରି ବୀର ଡେଜିଲ ପରାନ ।
 ଆର ଘତ ଆଛିଲ ସକେର ଅନୁଚର
 ଭାୟ ପଲାଇଲ ମତେ ଗେଲ ବନାତୁର ।
 ନଗର ନିକଟେ ଭାଯ ସକେ ଫେଲାଇଯା
 ଶାତ୍ରୁତ୍ରମାନେ ମର ନିବେଦିଲ ଗିଯା ।
 ଇରଷିତେ କୁଣ୍ଡିଦେବୀ ତାଙ୍କି ମହୋଦରେ
 ଆଲିଶିଯା ପୁମଂ-ଶିଲ ବୀର କ୍ଷେତ୍ରରେ ।
 ରଜନୀ ମୁଭାତ ହେଲ ଓଦୟ ଅବନ
 ବାହିର ହଇଲ ଘତ ନଗରେ ଜନ୍ମ ।
 ଦେଖିଯା ମରଳ ଲୋକ ହେଲ ଚଯତକାର
 ପଢ଼ିଯାଇଁ ସକେ ଯେନ ପରଦର୍ତ୍ତ ଆବାର ।

ଏ ସଲେ ଏକମର୍ଯ୍ୟ କରିଲ କୋଣ ଜନ
 କେହାଲେ ନିଷ୍ଠୁରଙ୍କ ହେଲ ମରର୍ଜନ ।
 ପରୁମଦୂରତ ବକୁ ମଦା ହିଁ. ମାତ୍ରରେ
 ଆପନାର ପାପେ ଦୂଷ୍ଟ ଏତ ଦିନେ ଯରେ ।
 ତବେ ମତେ ବିଚାରିଯା କାହିଁରେ ଜନ
 ତଥ୍ବ ଆନନ୍ଦ ସକେ କେ କୈଲ ନିରିନ ।
 କାଲିକାର ତୋଞ୍ଜ୍ୟ ଧୀର ଆଛିଲ ପଞ୍ଚକ
 ମେଇ ସଲିଯାରେ ପାରେ ସକେର ଅନ୍ତର ।
 ବୁଝନେର ଘରେ ସଲି ଧାନ୍ତିଲ ନିର୍ମିତ
 ମତେଯେଲି ବୁଝନେରେ ତାଙ୍କିଲ ଡୁରିତ ।
 ଜିଜ୍ଞାସିଲ. ବୁଝନେରେ ମର ବିବରନ
 ବୁଝନ ସଲିଲ ଖୁନ ଇହାର କାହନ ।
 କାଲିକାର ପଞ୍ଚକ ଆଛିଲ ଯୋର ଘରେ
 ମୋଳାକୁଳ ଦେଖି ଯୋରେ ଏକ ଦିଜବରେ ।

ମଦୟ ହିଁୟା ଯୋରେ ଦିଲେଖ ଅତ୍ୟ
 ସଲିଲୈଶ୍ୟ ବନ୍ଦ ଶାନ୍ତ ଗେଲ ଯହାଶ୍ୟ ।
 ମେଇ ହିଜବର ବକେ କୁରିଲ ମଂହାର
 ଏଇତ ରାଜ୍ୟର ହିଜ କୁରିଲ ନିଷ୍ଠାର ।
 ଏତ ଶୁଣି ଯହାଶକ୍ତ ହେଲ ମରତ୍ତନ
 ବୁଝନେରେ ଯହାପୁଞ୍ଜୀ କରି ବିଚକ୍ଷନ ।
 ଆନନ୍ଦେ ଦୁଃଖନ ଆଇଲ ଆପିନାହ ଘରେ
 ଦେବ ତୁଳ୍ୟ ହିଜବର ପୁଜେ ପାଣୀରେ ।
 ହେନଯତେ ହିଜ ପୂଜେ କୁତଦିନ ଯୃଦ୍ଧି
 ଆଚମ୍ଭିତ ଏକ ହିଜ ଆଇଲ ତଥାୟ ।
 ନାନା ଦେଶେର ରୁଥି ରହେ ମେଇ ହିଜବର
 ବୁଦ୍ଧି ମନେ ଶାନ୍ତ ପଞ୍ଚନାନ୍ଦି କୋର୍ତ୍ତର ।
 ହିଜବଲେ ବନ୍ଦଦେଶ କୁରିଲ ଭୁମନ
 ବନ୍ଦନାଦ ତୀର୍ପି ଫେନ୍ଦି ନା ଯାଏ ଗନନ ।

ଜ୍ଞାନ୍ୟଦେଖିଲ ଆସି ପଞ୍ଚାଳନଗରେ
 କଣ୍ଠ ମଧ୍ୟମୁହ କୈଳ ଦୁଃଖ ନୃପତରେ ।
 ଦୁଃଖ ରାଜୀର କନ୍ଯା କୃଷ୍ଣନାମ ଦୀରେ
 କହେ ଓଣେ ତୁଳା ନାହିଁ ପୃଥିବୀ ଭିତରେ ।
 ଅଯୋନି ସମୁଦ୍ର କନ୍ଯା ଜନ୍ମ ଏହ ହେତେ
 ଯଜମେତିନାମ ତେଣେ ବିଶ୍ୱାସ ଜଗାତ ।
 ଦୁଃଖଦେର ପୁଣ୍ୟ ଏକ ଲୋକେ ଅନୁପର୍ଯ୍ୟ
 ଦ୍ରୋନ ହିନାଶିତେ ଜନ୍ମ ବୁଝ ଦୂରନାମ ।
 ଏତ ଶୁଣି ଜିଜାମିଲା ପାଞ୍ଚପୁଣ୍ୟଗାନ
 କହ ଶୁଣି ହିଜର ଇହାର ବାଧାନ ।
 ହିଜବଳେ ପୁର୍ବେର ଦ୍ରୋନ ଦୁଃଖଦେର ଯିତ
 କତଦିନେ ହଲହ ହଇଲ ଆଠମୁତ ।
 ଅଭିମାନେ ଗିଲ ଦ୍ରୋନ ହମ୍ମିନା ନଗାର
 (ଅନ୍ତର ଶିକ୍ଷା) କରିଲ କୌବର କୌତିର ।

शिंका आन्ते शिशुगाने दक्षिणा यागिल
 द्रुपद राजारे वाञ्छि आन ये कृहिल ।
 कुण्डि पूर्ण अजून ओळख आजा पूर्णा ।
 द्रुपद राजारे वाञ्छि दिलेन आनिया ।
 अदराजा दिल द्रौन पून हैल मित
 मुकु छरि द्रुपदेरे दिलेन तुरित ।
 अभियाने द्रुपद न खाचे अम जल
 क्षेमते यारिव ठिक्के द्रौन महाबन ।
 एइत भावना वितर अन्य नाहि मने
 अदा गीतातीरे राजा करेन भुमने ।
 आज ओपजाजानाये द्युई महोदर,
 वेदेते विधाति दैँहे दुक्कुन कोउर ।
 ओपजाजे द्रुपद देखिल एक दिने
 वश पूजा उक्कि कैल द्विजर ठडने ।

विनाक्षे प्रदीप भाषे पुडि दूइकर
 ओजोज पूति बले पक्षाल औशर ।
 एकलक्ष विनु दिव अमण्ड्य मुवर्न
 याहा ठाह दिव आमि करि मनःपूर्न ।
 योर इष्ट कर्म एहे शुन महाशय
 दुःख नामेते भद्रहाजेर तनय ।
 अन्नदारि हय हेन नाहि क्षितियाके
 अथिदीते नाहि हेन तार मने पुढे ।
 तीय पंरशुराम सम पंरामय
 इत बुद्धि कर तारे जिनिये म० गुम्य
 कत्रिते ये शक्य नाहि हैयाजे ताहार
 तुम्हावले योर करु पुतिकार ।

हेन यज्ञ कृत्रु हय आशार नन्दन
 ताँरभूज वले द्रोन हइवे निरीन ।
 ओप्जात वले मोर प्रहे घुक्कि नहे
 ब्राह्मणेर वरीकर्म ओचित ना हये ।
 हितेर प्रतेक वाङ्मा शुनिया राजन
 पुनः वर्ष स्तुति करि वलिल वठन ।
 द्वं पदेर विनय देखिया हिजबर
 प्रमग्न हइया वले शुन दण्डिर ।
 मोर ज्योष्ट भाइ जाज परम उपम्हाँ
 वेदेऽते पारुग्म मदा अरन्य निवासि ।
 ताँर माने प्रार्थना करह राजन
 तिनि करिवेन उव दृश्य विमोठन ।
 ओप्जात बोले राजा गेल जाज माने
 पुनश्चिया मकुल करिल निवेदने ।

ମନ୍ଦୟ ହେଲୁ ଜାତି ରୈଳ ଅନ୍ଧିକାର
 ଏହି ଆରତ୍ତିଲ ତବେ ପୁମିତକୁଣ୍ଡାର ।
 ଶଳି ମହ ଶୁଣୁ ଆଚରିଲ ତରବର
 ଏହେ ପୂରୁ ଦିତେ ଜନ୍ମ ହେଲ କୁତିର ।
 ଅଗ୍ନି ବନ୍ଧ ହେଲ ବୀର ହାତେ ବିନୁଃଶାର
 ଅଦେତେ କୁରଚିଦିରେ ସାପାୟ ଟୋନୀର ।
 ସବୁହଙ୍କେ ବୀରେ ଧନ୍ତ ଲୋକେ ଭୟକିର
 ଶୁଣୁ ଦେଖି ଆନନ୍ଦିତ ପଞ୍ଚାଳ ଔଷଧର ।
 ତବ ମେହି ଘଞ୍ଜ ଯଦ୍ଵୀ କନ୍ତୀର ଓସଂତି
 କନ୍ତୁ ଶାତ୍ରେ ଦଶଦିକୁ କୁରଯେ ଦିଖିତି ।
 ଶୀଲୋଚନ ଆଜ୍ଞାଅନ୍ଧ ଅଶ୍ଵର ବର୍ଣ୍ଣନୀ
 ନିକୁଳକୁ ଇନ୍ଦ୍ର ଜୋତି ପିନଦନ କୁଳୀ ।
 ଅନ୍ଧେର ମୌରୀରେ ଏହି ତୋଂଜନ୍ମ ବ୍ୟାନିତ
 କୁରାମୁର ଘଞ୍ଜ ରୁକ୍ଷ ମଞ୍ଚବର୍ତ୍ତ ବାନ୍ଧିତ ।

ମୁଣ୍ଡ ରନ୍ୟା ଦୂଇଜନ ଯାଜେତେ ଅନ୍ଧିଲ
 ହେନ କୋଳେ ଆକାଶେତେ ଶୂନ୍ୟ ଦାନି ହଲ
 ଏ ରନ୍ୟାର ଜନ୍ମ ହେଲ ଭାବୁ ବିବାଦନେ
 ଇହା ହୈତେ କୁନ୍ତି ମର ହେବ ନିରିନେ ।
 କୁକ ଦଂଶେ ଭୟ ହବେ ଏହି ରନ୍ୟା ହୈତେ
 ଏହି ମୁଣ୍ଡ ଜନ୍ମ ହେଲ ଦ୍ରୌନ ବିନାଶିତେ ।
 ଏତେକ ଆକାଶ ଦାନୀ ଶୁନି ମରଦଜନ
 ଅଥାବ ଶିଶୁ ଦୈଲ ପଞ୍ଚାଳେରଗିନ ।
 ଯତବୀର ଯୋଦ୍ଧାଗିନ ଜାତେ ମିଠାହାନ୍ତି
 ଆମନ୍ଦେ ଦ୍ରୁପଦ ରାଜା ଜାତିଲ ବିଶୀଳ ।
 ରନ୍ୟା ମୁଣ୍ଡର ନୀର ଉବେ ପୁଇଲ ତଥିନ
 ଦୃଷ୍ଟିଦୂଷିତାମ ରାଜା ପୁଇଲ ତଥିନ ।
 କୁଷ ଅଦେ କୁଷାନୀମ ପୁଇଲ ତଥିନ
 ଦ୍ରୁପଦ ରାଜା ଦ୍ରୋପଦୀ ଯାଜେତେ ପାଞ୍ଜମେନୀ

मेहे रुने प्रयम्भर देल नृपवर
 पृथिवीते आइल यत राजराजेश्वर ।
 हिज मुण्डे शुनिया एतेक सर्वांकार
 याइते ओष्ठन्तिता हइल मतांकार ।
 पूर्णगीन्तिता आनी तोजेर नम्दिनी
 मतांकार पूति देवी रुहेन आपनि ।
 वर्षदिन हैल इथि करिनु वसति
 एक माछन वर्षदिन ताहि शोडे शिति ।
 पूर्व यत भिक्षा इथे नामिले गणन
 वर्जन्यावलु शुनि पंक्खाल राजन ।
 इह याह उथांकारे यदि लग्य यन
 शुनिया मूरीकार देल यत जात्यन्ते ।
 पूर्व मह रुति देवी करिल विचार
 हेव राले आइल मतावतिरुकुशार ।

व्याम देखि पुनर्जिल तोजेर कुमारि
 पंक्षिताइ व्यामेर चरने नयकरि ।
 आशीर्वाद रुपि मूनि जिजामे कुमल
 पुष्टिक्रिया निवेदिल मरुल मर्मिल ।
 उहे मूनि बले शुन पंक्ष महोदर
 द्रुपद नृपति कैल रुना मध्यमूर ।
 अद्भुत रथिल लक्ष पंक्षालेरपति
 मे लक्ष काटिते नाहि काहारे। शक्ति ।
 अजून काटिए लक्ष मठार भित्तरे
 पंक्षालेर रुना पुष्टि हइवे तोरारे ।
 शीदुगति याह उथा ना कर बिलम्
 चिरदिन हैर भयमूरेर आरम्भ ।
 एत बलि बेदव्याम करिल पुमान
 कुण्डि मह पंक्षिताइ कर्दिल पैरान ।

ଅନୁର୍ଦ୍ଧାରୀ ହେଯା ଗୋଲ ବ୍ୟାମ ଉପୋଦିନ
 ଓ ତୁରମୁଖୀତେ ଯାନ ପାଞ୍ଚୁପୁଣୀନ ।
 ଦିବାନିଶି ପଥ ବହେ ନାହିକ ବିଶ୍ଵାସ
 ନାନା ଦେଶ ନଦୀରେ ଲାଗିଲ ବନ ଗୁମ୍ଫି ।
 ଆଗେ ଯାଏ ପାଇବୀର ଘୋର ନିଶାକାଳେ
 ଅଙ୍କକାର ହେତୁ ଦିବି ଦିଉଛି ଓ ଝାଲେ ।
 କୁତଦିନେ ଓ ତୁରିଲ ଜାହବୀରତୀରେ
 ଶ୍ରୀଲୈଯା ଗଞ୍ଜବର୍ତ୍ତ ତଥା ବିହରେ ଗାନ୍ଧାନିରେ
 ପାଞ୍ଚବେର ଶକ୍ତି ପାଇଯା ବଲେ ତାଙ୍କଦିଯା
 ବଡ ଅହଙ୍କାର ଦେଖି ଯନ୍ମୟ ହଇଯା ।
 ଗନ୍ଧା ପ୍ରାଣ ମଦ୍ୟ ଆଶ୍ରାର ଆଶ୍ରୟ
 ରାତ୍ରିକାଳେ ତାମି ଜୀଯେ କେହନ ଆଜ୍ୟ
 ଯକ୍ଷ ରକ୍ଷ ରାକ୍ଷମ ପିଲାତ ଇତିଗାନ
 ନିଶାକାଳେ ଅଶିଳ୍ପାରି ଏଇ ମରଜନ ।

ବିଶେଷେ ଆମୀରପୁର ନାମ ଯୋର ପ୍ରାତି
 ନିଷ୍ଠ୍ୟ ଆମାର ହାତେ ହଇବେ ନିପାତି ।
 ପାଥ୍ ବଳ ଶାନ୍ତି ନାହିଁ ଜୀବି ପୁଷ୍ଟମତି
 ଆହୁଦୀର ଜଳ ମୈନେ ଦିଲା କିବା ରାତି ।
 ଅକ୍ରାନ୍ତ ହଇଲ କିବା ତୋରେତ କି ଭାବ
 ତୋଯାରେ ଅଶ୍ରୁ ଯେ ମେ ତୋଯାରେ ତରାୟ
 ଏ ଗନ୍ଧୀର ମହିମା ନାହିଁ ଜୀବ ମୃତ୍ୟୁ
 ମୁଗୋଡ଼େ ଅଲକ୍ଷଣନ୍ଦୀ ହୁମେ ଭାଗିରତୀ ।
 ନିତ୍ତଲୋକେ ବୈତରନୀ ଅବୀ ଭୋଗିବତୀ
 ଅକ୍ରାନ୍ତମୁଖୀଳ ନାହିଁ ମନୀ ଲୋକ ମାତି ।
 ହେନ ଗନ୍ଧୀମୁଖ କୁଞ୍ଚ କୁରହ ଅଜୀବ
 ଇହାର ଉଚିତ ଫୁଲ ପାକେ ଯୋର ମାନ ।
 ଅର୍ଜୁନେଙ୍କ ବୋଲେ କୋଟିମ ପାଞ୍ଚବର ଔଷଧରେ
 ସିନୁ ପୁଷ୍ଟକାରିଯା ଏତେ ସର୍ବଯୁଧ ଶରେ ।